

Interview met Linde Remmelink: 'Laat de kinderen meepraten'

Linde Remmelink voert vanuit het lectoraat Outreachend werken en innoveren van de Hogeschool van Amsterdam onderzoek uit naar de werking en impact van Buurtgezinnen.nl. Daarnaast studeert ze orthopedagogiek aan de Universiteit van Amsterdam.

Waarom doe je onderzoek naar Buurtgezinnen.nl?

'Ik ben zeer geïnteresseerd in de transitie van de verzorgingsstaat naar de participatiesamenleving. Hoe krijgen organisaties die hieraan een bijdrage leveren, zoals Buurtgezinnen.nl, vorm? Hoe ervaren burgers deze vorm van ondersteuning? Hoe werkt het voor de vraag- en steungezinnen, maar ook voor de lokale coördinatoren en de gemeente als opdrachtgever? Wat werkt vooral goed in de samenwerking, wat hebben gezinnen samen nodig en waar kan het wringen en botsen?'

Waar zou het in jouw ogen kunnen botsen?

'Dan denk ik toch in eerste instantie aan de veiligheid van de kinderen. Hoe kun je die garanderen in een vrijwillig steungezin? Dat is lastig en die garantie is waarschijnlijk onmogelijk. Daarnaast zullen we gaandeweg ongetwijfeld meer spanningen tegenkomen, waar we ontzettend veel van kunnen leren en op basis waarvan we de aanpak van Buurtgezinnen.nl kunnen verbeteren.'

En waar verwacht je een positieve opbrengst?

'Je kunt wel stellen dat het leven steeds complexer is geworden voor individuen en gezinnen. De stress is in onze samenleving enorm toegenomen. Een voorbeeld daarvan is de stress rondom opvoeden. Heel veel ouders zijn onzeker over of ze het wel goed doen. Ik vermoed dat Buurtgezinnen.nl opvoedingsstress kan reduceren. De meeste ouders zijn niet opgeleid als pedagoog en moeten opvoeden leren in de praktijk. Opvoeden is 'trail and error'. Je probeert van alles als ouder, de ene keer pakt dat goed uit en de andere keer niet. Ik denk dat het ouders in vraaggezinnen enorm kan helpen als ze van steunouders erkenning krijgen voor het feit dat opvoeden nu eenmaal moeilijk is. Het is dus ook heel normaal dat je daar af en toe wat ondersteuning bij nodig hebt.'

Je hebt zelf als kind ook een steungezin gehad, hoe was dat?

'Als kind van gescheiden ouders zijn mijn zus en ik opgegroeid bij mijn moeder. Zij moest onze opvoeding combineren met haar eigen bedrijf, wat zorgde voor de nodige stress. Via de basisschool legde ze contact met een moeder van een vriendinnetje van mij. Daar konden we elke dinsdag eten en slapen, zodat mijn moeder die dag extra lang kon doorwerken. Nu ik erop terug kijk, realiseer ik me dat ik enorm veel geleerd heb van opgroeien in zo'n tweede gezin. Regels, afspraken en omgangsvormen kregen anders vorm dan thuis, maar daardoor heb ik jong geleerd flexibel te zijn. Ik heb geleerd dat ook andere volwassenen dan je ouders een belangrijke rol in je leven kunnen spelen. Verder ben ik blij dat ik, ondanks de scheiding van mijn ouders, toch heb meegemaakt hoe het is om op te groeien in een gezin met een vader en een moeder. Dat is echt anders dan opgroeien in eenoudergezin.'

Zijn er nog leerpunten voor Buurtgezinnen.nl?

'Voor het merendeel was mijn ervaring heel positief, maar er is zeker een les voor Buurtgezinnen.nl.: betrek de kinderen bij het maken van de afspraken! Mijn moeder regelde alles met mijn steunouders. Mijn zus en ik, maar ook de kinderen uit ons steungezin, hadden daar een beperkte stem in. Mijn steunouders waren bijvoorbeeld in bedtijden strenger dan mijn moeder, waardoor de overgang van het ene gezin naar het andere soms lastig was. Ik denk dat dergelijke overgangen soepeler kunnen verlopen als afspraken gezamenlijk met kinderen opgesteld worden. Zeker als kinderen ouder worden is mijn advies: laat ze meepraten en creëer ruimte voor hun mening.'